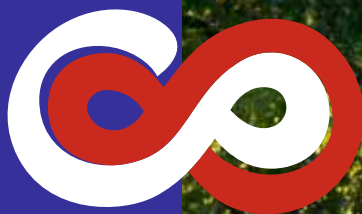

Kajuit Nieuws

Pasen
2015

Spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 56 - nummer 3

OUDE ZIJDS 100

Opgewekt vieren

Colofon

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijke werk en medische zorg voor onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen van verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons samenbindt. Gemeenteit Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-. Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KN-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Weevers te Zutphen/Vorden. Redactie en logistiek: zr Rosaliene Israël sg, zr Dorothea Mulder-Derks sg, Pieter Pronk tg, Lobke Timmerman tg en Annette de Zwart dg.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Welkom & afscheid	6
Thema oecumene	
In gesprek met Nóra Dudds	7
In gesprek met Corine van der Loos	9
Reflectie	12
Column Kruispost	14
Kroniek	15
Vanuit Gemeentehuis Maria ter Claesze	17

Vriendenbrief

Opgewekt vieren

Amsterdam, maart 2015

Aan allen, verbonden met
Gemeenschap Oudezijds 100,

Dit Kajuitnieuws staat in het teken van de oecumene, afgeleid van het Griekse woord οἰκουμένη, *oikoumenè*, dat wil zeggen 'de bewoonde wereld'. Met deze term wordt gewoonlijk een groei naar wereldwijde eenheid van alle christelijke kerken aangeduid.

Geen eenheid zonder bekering

Op 24 januari jongstleden sprak paus Franciscus in een toespraak tot religieuzen die in Rome bijeen waren voor een gebedsbijeenkomst voor de eenheid: 'Er is geen eenheid zonder bekering. Het religieuze leven herinnert ons eraan dat iedere zoektocht naar eenheid, iedere oecumenische inspanning, draait om een bekering van het hart, zowel door vergeving te vragen als die te schenken.

Vooraf betekent dit een bekering van onze blik: we moeten proberen om elkaar in God te zien en ook moeten we onszelf kunnen zien vanuit het gezichtspunt van de ander: een dubbele uitdaging voor de zoektocht naar eenheid, zowel binnen de religieuze gemeenschappen als onder de gelovigen van verschillende tradities.'

De paus sprak ook over het religieuze leven, dat door haar worteling 'in de wil van Christus en in de gezamenlijke traditie van de ongedeelde Kerk een speciale opdracht heeft om deze eenheid te bevorderen.' De paus noemde daarbij met name de Franse gemeenschap van Taizé en de Italiaanse monastieke gemeenschap van Bose als hedendaagse voorbeelden van gemeenschappen die specifiek werken aan het voeden van een klimaat van ontmoeting tussen christenen van verschillende tradities. Als de paus gemeenschap Oudezijds 100 had gekend, zou hij die zeker ook genoemd hebben.

Dialogoog

Oudezijds 100 dat midden in de wereld, midden in de kerk wil staan als teken van hoop, om bruggen te bouwen tussen mensen onderling en tussen de verschillende kerktradities. Niet via protocollen en dogma's maar door de dialoog. 'Een dialoog is veel meer dan de mededeling van een waarheid. Het vloeit voort uit het genot van het praten en het verrijkt hen die hun liefde voor elkaar met woorden willen uitdrukken. Het is een verrijking die niet bestaat uit objecten maar in mensen die in dialoog met elkaar delen,' uit apostolische exhortatie Evangelii gaudium (De vreugde van het Evangelie), door Paus Franciscus.

Het uitdrukken van de liefde voor elkaar vraagt een doorgaande oefening, telkens wordt je weer geconfronteerd met de uniciteit van ieder mens en zijn eigen uitingsvormen. Woorden moeten opnieuw geijkt worden om niet verkeerd te worden verstaan. Het vereist dat beide partijen 'naar elkaar kijken in God' en een poging doen zichzelf te zien vanuit het gezichtspunt van de ander. Zo is gemeenschap Oudezijds 100 een oefenschool voor de oecumene in zijn volste betekenis.

Het continue bezig zijn met het zoeken naar de eenheid van de Kerk is niet een zaterdagochtendhobby, maar een serieuze opdracht. We kunnen er niet omheen dat de kerk (nog)

verscheurd is. Hoe kunnen wij dan een boodschap zijn voor een verscheurde wereld? Hoe kan het Evangelie van Liefde en Genade worden begrepen als de verschillende kerkafdelingen zo'n moeite hebben om elkaar te vergeven en lief te hebben?

Gastvrijheid

Misschien lukt het om de oecumene in gemeenschap Oudezijds100 vorm te geven dankzij het beroep dat op ons gedaan wordt door mensen van de 'straat', mensen die je zelf niet uitkiest, mensen met heel andere achtergronden, mensen met pijn en verlangen. Door hen leren ook wij dat je met vallen en opstaan een nieuw begin kunt maken als je jouw kwetsbaarheid durft te delen met de ander. Dan ontdek je wat daadwerkelijke liefde en genade betekent.

Regelgeving en protocollen in de zorg of dogma's in de kerk kunnen zo vaak de echte ontmoeting in de weg staan, waardoor het (kerst)kind met het badwater wordt weggegooid. Echte oecumene begint met moed, zoals Christus zijn armen uitstreckte op het kruis: je zelf durven geven aan de ander en gastvrijheid bieden. Niet enkel de gastvrijheid van 'het kopje koffie en het koekje', maar de gastvrijheid van 'de ander respecteren zoals hij is' en vanuit dat respect in die ontmoeting ervaren

dat je veel meer krijgt dan dat je geeft. Ik kan u zeggen dat dit vaak makkelijker gezegd is dan gedaan; zonder ons dagelijks ochtend- en avondgebed zou ook gemeenschap Oudezijds 100 geen oefenschool voor de oecumene kunnen zijn. Daadwerkelijke gastvrijheid begint met het gesprek met God, het vragen om vergeving, het krijgen van genade en geïnspireerd worden door Zijn Geest voor een dagelijks nieuw begin.

Zoals ik begonnen ben met woorden van Paus Franciscus, de bisschop van Rome die de wereldwijde Kerk blijft inspireren, zo wil ik ook afsluiten met zijn woorden:

‘Christenen hebben de plicht het Evangelie te verkondigen zonder iemand uit te sluiten. Daarbij moeten ze geen nieuwe verplichtingen opleggen, maar anderen laten delen in hun

vreugde, hen een mooie horizon aanwijzen en uitnodigen op een heerlijke maaltijd. De Kerk groeit niet door te proberen te bekeren, maar ‘door aantrekking.’ (Paus Franciscus, apostolische exhortatie Evangelii gaudium (De vreugde van het Evangelie).

Als wij dan samen de maaltijd van de Heer vieren, kunnen we volmondig uitroepen ‘de Heer is opgestaan!’

In genade met u allen verbonden,

br Rik Florentinus sg
prior communitieit Spe Gaudentes

Dankbaar

De gastvrijheid zoals we die op Oudezijds 100 proberen vorm te geven, wordt grotendeels gedragen door vrijwilligers, die zich duurzaam inzetten in bijvoorbeeld de Inloop, het Vaderhuis of op Kruispost. Anderen steunen ons door op afstand betrokken te zijn, voor ons te bidden of door hun specifieke expertise beschikbaar te stellen. Zo worden we gesponsord door bedrijven en ontvangen we diverse giften, die het dagelijkse leven van de gemeenschap mede mogelijk maken. Voor al uw steun de afgelopen tijd in welke vorm dan ook: heel hartelijk dank!

Blijvend steunen

Op dit moment zijn er twee projecten waarvoor we op zoek zijn naar aanvullende financiering. Wie ooit in de winter vergaderd heeft in de Kapittelzaal of op kantoor Smirna heeft zitten werken, weet hoeveel energie het kost om daar warm te blijven! Achter deze ramen zit je continu op de tocht en hoewel wij solidariteit met de buurt hoog in het vaandel hebben, zouden wij onze energie toch anders willen benutten. Daarom: tijd voor voorzetramen! De ramen worden op maat gemaakt door een in monumenten gespecialiseerde timmerman en kosten € 1.500,- per raam, twee ramen per ruimte. Daarnaast zijn we, zoals u wellicht weet, bezig een aantal gastenkamers aan te passen om ze geschikter te maken voor de opvang van moeders met kleine kinderen. De kamers krijgen een eigen douche en toilet. Ook qua aankleding wordt vernieuwd, zodat het beter past bij de gastvrijheid die wij willen uitstralen en ruimte geeft aan ‘inkleuring’ door de betreffende bewoner. Inmiddels zijn we een eind met dit project op weg: vijf kamers zijn afgerond en in de loop van dit jaar hopen we nog drie tot vier kamers te verbouwen. De kosten hiervan bedragen gemiddeld € 9.500,- per kamer. Uw bijdrage voor deze projecten is meer dan welkom!

Welkom en afscheid

Welkom

In het Vaderhuis verwelkomden we Leonarda met haar kinderen Guiliana, Patricia en George. Terug van weggevoerd zijn Tanneke en Leendert en hun dochter Juna. Na een verblijf in Mexico komen ze opnieuw in de gemeenschap wonen.

Afscheid

Afscheid hebben we genomen van Willemijn. Zij gaat samen met haar verloofde Jan Henk een jaar op reis langs verschillende duurzame gemeenschappen over de wereld. Willemijn verzorgde het Allemansvenster, de kunst achter de ramen van de Allemanskapel.

Veni, vidi, foetsie

Zes weken lang liep Mark stage bij ons in het kader van zijn vorming als novice bij de Jezuïeten.

Thema oecumene

Oudezijds 100 is van meet af aan een plek waar mensen met diverse achtergronden elkaar ontmoeten en proberen samen te leven, te bidden en te werken. In dit themanummer over oecumene vragen we Nora Dudás, die op Oudezijds 100 woont, wat dat voor haar betekent. Op loopafstand van Oudezijds 100, in de Mozes- en Aäronkerk, huist sinds september 2015 Gemeenschap Sant'Egidio. Wie zijn zij, wat doen zij en wat betekenen voor deze gemeenschap de contacten met andere kerken en gemeenschappen? Een interview met Corine van der Loos, betrokken lid van Sant'Egidio Amsterdam. *br* Sjoerd Mulder *sg*, theoloog en publicist, vroegen we om eens op te schrijven wat volgens hem de stand van de oecumene is en welke plek Oudezijds 100 daarin inneemt.

In gesprek met **Nóra Dudás**

Wie ben je, waar kom je vandaan?

‘Mijn naam is Nóra Dudás en ik kom uit Hongarije. Mijn achternaam komt van een Hongaars muziekinstrument, magyar duda, een soort doedelzak. Dudás betekent: iemand die dat instrument bespeelt. Ik ben anderhalf jaar geleden in Nederland komen wonen om

orgel te studeren en meer over mezelf en de wereld te leren en te ervaren.’

Hoe ben je aanraking gekomen met Oudezijds 100?

‘Ik was echt op zoek naar een christelijke gemeenschap in Amsterdam, waar ik vrijwilligerswerk zou kunnen doen en om een idee te krijgen van de West-Europese christelijke manier van leven. Ik was toen kandidaat bij

een Hongaarse kloosterorde (de Schoolzusters van Notre Dame) en daarom zocht ik eigenlijk een katholieke plek. Toch was ik heel blij toen ik deze oecumenische gemeenschap vond! Het was namelijk zo, dat ik 'toevallig' het emailadres kreeg van de Hongaarse Dániel Karl, die hier ook vrijwilliger is geweest. Zijn moeder had me verteld over zijn leven in de gemeenschap en hij heeft me geholpen om in contact te komen met Oudezijds 100. Daar ben ik hem nog steeds dankbaar om!

Wat draag je nu bij in het gemeenschapsleven?

'Op dinsdagmiddag maak ik de Kajuit schoon en ik geef pianoles aan een paar (jonge) gemeenschapsleden. Soms doe ik de kapel. En, als ik eraan denk, dan glimlach ik, mensen hebben me verteld dat dat eigenlijk al genoeg is!'

Wat betekent Oudezijds 100 voor jou?

'Al weet ik niet hoe lang ik hier zal blijven wonen, het is mijn thuis. Het is een sterke boomstam, waar ik tegenaan kan leunen en die me belangrijke kracht geeft in het dagelijkse leven. Het is ook een plaats waar ik vrij kan zijn en waar ruimte is om te veranderen: door de flexibiliteit en dynamiek van de gemeenschap, maakt het niet uit of ik vandaag actief of passief, sociaal of minder sociaal ben.'

Hoe vind je het om in een oecumenische gemeenschap te leven?

'Ik had al eerder in een oecumenisch studentenhuis gewoond toen ik nog in Hongarije studeerde, dus ik was er al wel aan gewend. Wat ik me toen realiseerde, en nu weer, is dat het alleen om het persoonlijke geloof en contact met God gaat. Naar wat voor kerk iemand gaat, vind ik niet zo belangrijk. Ik zou het trouwens heel inconsequent vinden van God als er alleen tijdens de communie in de katholieke

kerk iets zou gebeuren.

Wel is het zo dat elke kerk, net als elk land, zijn eigen gezicht en karakter heeft. Verschillende kerken benadrukken verschillende aspecten, dat vind ik mooi! Samen geven deze aspecten een compleet beeld, dus we hebben elkaar nodig, we kunnen leren van elkaar.'

Het jaarthema van Oudezijds 100 is 'opgewekt vieren'. Waar denk jij dan aan?

'Ik denk dat we op verschillende niveaus opgewekt kunnen zijn. Soms is het misschien goed om te kijken naar de echte bronnen van vreugde in ons leven, zodat ik me bewust word van de diepere zin van het geluk in mijn leven, op elk moment. Ik bedoel, het besef dat mijn hele leven een geschenk is en een mogelijkheid om, op wat voor manier dan ook, een connectie met God te vinden. Daarvoor heb je een soort bewustzijn nodig, complete aandacht en focus. Bij vieren denk ik meestal aan de geboorte van iemand of iets. Een mens of iets leeft, bestaat, en dat vieren we op gepaste tijden. Daardoor krijgt het ook een soort van bestendigheid. Wat ik moeilijk vind, is me te realiseren dat mensen, relaties en activiteiten ook weer ophouden te bestaan en dat je het ook moet laten gaan, moet laten vieren. Het is een uitdaging om al het unieke dat tot leven komt, te vieren, maar ook weer los te laten als dat nodig is.'

In gesprek met **Corine van der Loos**

Wat is Sant'Egidio?

'Sant'Egidio is een christelijke gemeenschap die zich inzet voor gebed, vriendschap met de armen en vrede. Wereldwijd is deze ontstaan vanuit Rome. Jongeren sluiten vriendschap met de armen, waarbij gebed de basis is. Men leeft met de Bijbel in de ene hand en de krant in de andere, zo zoeken we door middel van het evangelie een weg bij problemen in de samenleving. Sant'Egidio heeft veel gemeenschappen in Italië, maar van daaruit ook in Europa, Afrika, Azië en Latijns Amerika. De band tussen Italië en Afrika is groot, aangezien mensen met problemen de weg naar Italië goed kunnen vinden. Een van de sociale problemen waar Sant'Egidio zich sterk voor maakt, is het inschrijven van kinderen bij de lokale overheid. Zo kunnen kinderen niet zomaar verdwijnen als kind-soldaat. In complexe situaties is de Bijbel de leidraad voor een oplossing.'

Wat is jullie missie?

'De missie en droom van de Gemeenschap van Sant'Egidio is vrede. Vrede die God voor ogen heeft. Vrede waarbij de armen niet aan de kant staan. Vriendschap met hen laat zien wat echte vrede is. Hierbij vervaagt wie er helper is of hulpverlener. Een mooi beeld hiervan is de omhelzing. Het is dan niet meer duidelijk wie hulp ontvangt en wie de hulp biedt. Zo worden er door de inzet van de Gemeenschap van Sant'Egidio vriendschappen gesloten tussen jongeren en ouderen. Ouderen die hulpbehoevend zijn, kunnen juist ook aan jongeren wijsheid en tijd doorgeven.'

Kun je iets vertellen over de ontstaansgeschiedenis van Sant'Egidio in Amsterdam?

'De gemeenschap in Amsterdam heeft een lange aanloop. Er waren veel mensen uit Amsterdam die in Antwerpen en Rome bij de Gemeenschap kwamen en geen weet hadden van elkaar. Toen zijn deze Nederlanders met elkaar in contact gebracht. Zo ontstond er ongeveer vijftien jaar geleden een groepje dat

samen elke week een avondgebed hielden. Daarnaast werden er op zondag gevangenen en daklozen opgezocht. Dit breidde zich een aantal jaren geleden uit tot het brood uitdelen aan daklozen op het Kadijksplein, het bezoeken van ouderen in het Sint Bernardus op zaterdag en het wekelijkse avondgebed in de Krijtberg. De Gemeenschap werd door de parochie in de Tweede Oosterparkstraat gevraagd om zich te vestigen in deze parochie. Dit was heel mooi. Sant'Egidio in Amsterdam had zo een eigen locatie waaruit ze activiteiten kon ontplooiën. Toen het Mozeshuis failliet ging, heeft de bisschop Sant'Egidio gevraagd om de Mozes en Aäronkerk weer als kerk in gebruik te nemen en het huis ernaast als een plek om de katholieke diaconie duidelijker zichtbaar te maken. Dit was lastig, want er was een band opgebouwd met de parochie in Oost, maar ook een heel mooie mogelijkheid om diaconie en spiritualiteit in de binnenstad te combineren.'

Wat zijn de activiteiten in de Mozes en Aäronkerk?

'Op dinsdag- en vrijdagavond is er avondgebed om 20:00 uur en op zondag is er een eucharistieviering om 17:00 uur. Door de band met de parochie in Oost is daar een School van Vrede opgestart. Dit is een project voor basisschoolkinderen die elke zaterdagochtend thuis worden opgehaald om met ongeveer vijftien kinderen samen huiswerk te maken, te praten over een onderwerp en te leren omgaan met elkaar, in vrede met elkaar te leven en natuurlijk veel plezier te maken. De kinderen die er komen, zijn kinderen uit een kansarme wijk die wat extra aandacht kunnen gebruiken. Op dinsdagavond tussen 18:00 en 19:00 uur is er een Franciscustafel in het Mozeshuis. Dit is een daklozenmaaltijd waar de daklozen van bijvoorbeeld het Kadijksplein aanschuiven. Het is mooi om zo aan tafel gesprekken te hebben met deze mensen. Daarnaast gaan er nog steeds gemeenschaps-

leden op vrijdagavond brood uitdelen op het Kadijksplein. Ten slotte worden de ouderen uit Sint Bernardus, die inmiddels zijn verhuisd naar Groenhof, nog steeds trouw bezocht. Het is mooi om verbinding te hebben met al deze verschillende groepen. Op kerstavond is er een prachtig feestelijk diner geweest met deze kinderen, ouderen, daklozen bij elkaar.'

Hoe groot zijn jullie? Hoe ziet jullie groep eruit?

'Op dit moment zijn er veertig tot vijftig betrokken gemeenschapsleden. Een groot deel is jonger dan vijfendertig jaar, maar er zijn ook gepensioneerden en anderen betrokken. Iedereen heeft zijn eigen woning. Er wonen twee mensen van de Gemeenschap in het huis van Sant'Egidio.'

Hoe zien jullie je relatie met de kerk en andere gemeenschappen in de Amsterdamse binnenstad?

'Sant'Egidio is een katholieke gemeenschap in de binnenstad met een eigen identiteit, waarbij diaconie voorop staat. Mensen komen vanuit de gehele stad hier naar toe. In het kader van oecumene zijn we actief in inter-religieuze dialoog. Er is een goede band met de doopsgezinden, door hun en onze lange vredestraditie.'

Ons jaarthema is 'opgewekt vieren'. Wat roept dit thema bij je op als je denkt aan jullie roeping en de mensen met en voor wie jullie werken?

'We willen laten zien dat het een plezier is om vanuit het evangelie te leven en de rijkdom van de katholieke liturgie aantrekkelijk maken. Van het geloof kun je ook genieten. Door meeleven met problemen en door ellende heen, zien wat hoopvol is, dat geeft heel veel diepgang en vreugde.'

Contactgegevens:

Gemeenschap van Sant'Egidio
Waterlooplein 205
020-2331522
info@santegidio.nl
Avondgebeden: dinsdag- en vrijdagavond
om 20:00 uur
Eucharistieviering: zondag om 17:00 uur

Reflectie **Ambachtelijke oecumene**

Plaatselijk en concreet

Het gaat slecht met de oecumene, horen we regelmatig. Na de optimistische jaren zeventig lijkt de oecumene nu gestagneerd. Langzaam is het gevoel van urgentie verdwenen; de oecumenische beweging strandde in specialistische discussies over ambt en eucharistie, het kerkvolk verloor zijn interesse. Naast alle binnenkerkelijke oorzaken die hierin wellicht een rol hebben gespeeld, is het ook het gevolg van een breder maatschappelijk verschijnsel van wantrouwen tegen alles wat globaal is. Mensen lopen niet meer warm voor de milieubeweging, maar houden zich bezig met slow, lokaal, authentiek, ambachtelijk eten. Ze demonstreren niet tegen de olie-

industrie, maar zetten in hun eigen straat een energiecoöperatie op.

Wat betekent dit voor de oecumenische beweging? Ik denk dat het voornamelijk kansen biedt. In deze 'postmoderne' tijdgeest resonanceert iets fundamenteel christelijks wat de oecumenische beweging zou moeten omarmen. De Kerk heeft immers altijd geloofd dat de diepste zin van het leven te maken heeft met een historische gebeurtenis, een specifiek persoon die op een specifieke plek op aarde liep. Jezus verkondigde niet een eeuwige waarheid, maar hij liet een manier van leven zien die navolging verdiende. Dat zette een geschiedenis in gang waarvan wij nu nog steeds deel uitmaken.

Door de tijd heen heeft de Kerk dan ook altijd geweten dat ze zich steeds opnieuw moest verhouden tot de wereld om haar heen: *ecclesia semper reformanda*. Iedere nieuwe situatie en tijd vraagt opnieuw om *aggiornamento*, om een eigen vorm van navolging van Christus. De Kerk houdt ons niet één universele vorm van navolging voor, maar een eindeloze stoot heiligen die ieder op eigen wijze in zijn of haar eigen context die navolging beoefende. In het christelijk denken zit daarmee fundamenteel een voorkeur voor ‘particulariteit’ ingebakken: de plaatselijke context of een regionale traditie biedt juist door zijn concreetheid een kans om iets werkelijk nieuws bij te dragen aan Gods schepping. En precies op dat punt moet het christendom een bondgenoot zijn van de hedendaagse hang naar kleinschaligheid en ambachtelijkheid.

Minder industrie, meer ambacht

Dit is niet vanzelfsprekend. Op allerlei manieren zijn we in de val gelopen van het moderne geloof in universalisme. Kerkelijk leiders waren niet altijd herders die oog hadden voor de afzonderlijke noden, maar juristen die algemene rechtsprincipes lieten voorgaan op particuliere situaties. Het aanvaarden van universele geloofswaarheden werd vaak belangrijker geacht dan een hart op God gericht. Wat de oecumene betreft, zijn we wellicht ook te veel op zoek naar universele oplossingen. De Wereldraad van Kerken lijkt op een papierfabriek waarin slotverklaringen, discussiestukken en decreten van de lopende band afrollen. Maar wie consensusdocumenten wel eens leest, weet dat die vooral verbloemen wat de couleur locale is van de mensen die eraan mee schreven. Om ze te begrijpen moet je met veel moeite door het algemene jargon heen prikken, om dan pas te ontdekken dat

daarachter nog steeds het hart van lokale gemeenschappen klopt. De oecumene zou minder van de industrie, en meer van het ambacht moet zijn. Laten we de oecumene niet al te programmatisch aanpakken, niet al te hoge verwachtingen hebben van formele oplossingen voor ten diepste geestelijke problemen. Ik zou ervoor zijn dat we kerkelijke eenheid beginnen te zoeken in ‘ad-hoc’ oplossingen, in regionaal maatwerk, in wellicht tijdelijke samenwerkingsverbanden. Institutionele oecumene is belangrijk, maar ze moet meer geworteld zijn in lokale tradities dan in abstracte theologische beschouwingen. Praktisch betekent dit bijvoorbeeld dat we niet moeten blijven hangen in frustratie als we niet welkom zijn bij de eucharistie of het avondmaal van de ander. We moeten niet teveel afgunst voelen als we zien hoe nieuwe kerken met wellicht een oppervlakkige boodschap onze jongeren weggapen. Niet te zeer beledigd als een ander Gods werk in ons ontkent. Deze problemen moeten we accepteren als het voorgegeven ‘materiaal’ van ons ambacht van oecumene. Wij verkeren in deze situatie, hier moeten wij het mee doen.

Op Oudezijds 100 beoefenen we dit ambacht. We beweren niet dat we het materiaal en het gereedschap onder de knie hebben. We slaan regelmatig op onze vinger of op die van een ander. Een ambacht vraagt echter geen idealen, maar vooral toewijding, oefening, de bereidheid om opnieuw te beginnen, te leren van elkaars ervaring. Daarvoor doen we ons best op de Wallen en in Waskemeer, in het jaar des Heren 2015 en hopelijk nog vele jaren, al heel aardig geworteld in onze eigen lokale traditie van zestig jaar oud.

br Sjoerd Mulder sg

Column Kruispost

Diabetesspreekuur

Op Kruispost werken niet alleen artsen, maar bijvoorbeeld ook psychologen, een fysiotherapeut en een tandarts. Ada van Iperen is verpleegkundige en diëtist en doet al bijna zes jaar het diabetesspreekuur op Kruispost. Ze vertelt hoe ze op deze plek terecht kwam en hoe haar werk eruit ziet.

Tijdens de periode dat ik ging stoppen met betaald werken, zag ik de documentaire over Kruispost op televisie. Diezelfde tijd kwamen er twee e-mails voorbij waarin ik erop geattendeerd werd dat er bij Kruispost behoefte was aan een diabetesverpleegkundige. Ik heb toen contact opgenomen en in februari 2009 heb ik drie keer op dinsdagmorgen meegelopen en ik werd enthousiast om het werk te doen. Ik zag dat het wel het tegenovergestelde is als werken in een academisch ziekenhuis, maar het improviseren ligt mij wel.

Eerst wilde ik echter mijn grote wens om naar Santiago te gaan lopen, uitvoeren. Daar heb ik drie maanden voor uitgetrokken en zo kicke ik af van mijn baan en kon ik in juni 2009 met een 'leeg' hoofd op het diabetesspreekuur beginnen. Ik kan het goed vinden met Bertha van Knippenberg en samen zien wij de meeste diabetespatiënten op Kruispost. De grootste populatie is diabetes type 2, maar een enkele keer vermoed ik op basis van de anamnese dat iemand type 1 diabetes heeft. Aan deze mensen moet natuurlijk veel uitgelegd worden: wat de ziekte inhoudt, hoe de glucosemeter werkt, insuline leren spuiten. We geven de patiënt voedingsadviezen en stellen gezonde leefregels voor, zoals meer beweging. Patiënten moeten veel verwerken als zij de diagnose horen. Het feit dat zij er niet beter van kunnen worden, is zwaar. Vertellen dat zij toch weinig beperkingen hoeven te hebben,

zolang ze zich aan bepaalde leefregels houden, kan hen steunen.

Bij diabetes type 2 komen vaak andere problemen kijken. In veel gevallen is er overgewicht en is het ook de vraag waarom deze mensen zo veel zijn gaan eten. Ik blijf deze patiënten aanmoedigen om meer te gaan bewegen en minder te eten. Verder is het belangrijk dat alle diabetes-patiënten naar de diëtist gaan. Omdat de ziekte meestal al langer (soms al een paar jaar) bestaat, kijk ik ook meteen naar de voeten. Ik leg uit waarom ik kijk en leg uit waar de mensen zelf op moeten letten. Zo kunnen te kleine/slecht passende schoenen veel ellende voortbrengen.

Diabetes is een ziekte waar je niet vrolijk van wordt. Voor sommige mensen is het niet makkelijk zich aan de leefregels te houden. Ook komt depressie vaak voor bij deze patiëntengroep. Diabetes-patiënten hebben een leven lang begeleiding en ondersteuning nodig. Wij willen het hen graag geven, maar of ze de adviezen opvolgen?

Ada van Iperen
diabetesverpleegkundige

Kroniek

Delen en werken

Diverse groepen hebben ons de afgelopen maanden een bezoek gebracht. zr Rosaliene ontving een groep studenten van de HvA master 'Diversity' en een groep studenten van de opleiding Godsdienst en Pastoraal Werk van de Hogeschool Windesheim. Een groep diakonaaljaarders uit Duitsland kwam op bezoek om van onze vrijwilligers te horen hoe het leven en werken op Oudezijds 100 eruitziet.

Op vrijdag 27 februari is er afscheid genomen van een aantal artsen en receptionisten van Kruispost die ons lange tijd hebben bijgestaan. Ook namen we afscheid van dokter Hannie van der Wensch, die meer dan twintig jaar op Kruispost werkzaam is geweest. Op 22 maart was er een feestelijke afscheidsborrel met een optreden van haar koor, 'Kiwi en de Kanaries'. In het volgende KajuitNieuws zullen we op dit afscheid terugblikken.

In de Inloop namen we afscheid van receptioniste Mijke die in het buitenland gaat studeren. Gelukkig hebben we ook nieuwe vrijwilligers voor de Inloop gevonden: NSA'ers Bart, Pauline en Joël en Roelof, die diaken in de Oudekerkgemeente is.

Hoewel we dokter Hannie van der Wensch ontzettend zullen gaan missen, zijn we ook heel blij dat we inmiddels vervangers hebben gevonden: Sarineke Klok-Nentjes is de nieuwe coördinerend arts en zr Albertine is de nieuwe algemeen coördinator. Jaap heeft - ter vervanging van zr Albertine - de taak van hoofd maatschappelijk werk van de OpStap op zich genomen.

Op Kruispost is hard gewerkt aan de implementatie van een elektronisch patiëntendossier, er zijn diverse instructieavonden gehouden voor

alle medewerkers en vrijwilligers en het begint te wennen.

In het laatste weekend van februari ontvingen we zomaar een prachtig bloemstuk van oud-huisgenote Linda, met een nog veel mooier kaartje er aan, waarin ze bedankt voor de hulp die ze mocht ontvangen. We zijn heel blij met dit hoopgevende teken!

Vieren

Oud-gemeenschapsleden Claire en Pieter-Bas kregen een dochter, Elizabeth Grace, geboren op 29 oktober en zusje van Amy en Jesse. Zoya (oud-maatschappelijk werker) en Gideon kregen er een zoon bij, Joachim Sam, geboren op 11 januari en broertje van Jafet, Senne en Ilana. Op 1 februari is James geboren, de zoon van oud-huisgenoot Dennis en zijn vriendin Inger. Een dag later, op 2 februari, is Deliah geboren, dochter van onze huisgenote Laura. Ook Ton en Wiebke werden verblijd met de geboorte van een dochter: op 10 februari werd Eva Britta geboren, zusje van Emma. We feliciteren al deze ouders van harte met hun nieuwgeborenen!

Meeleven

Op 22 oktober jl. overleed dokter Co Tromp, geboren op 02-04-1922 in Koepang (Nederlands Indië). Hij was betrokken bij Kruispost en de medische hulppost van Kishenyi. Charles hield een speech bij zijn begrafenis:

‘I met Co in 1995 at Maria ter Claesze. His love for art was captivating - he had pulled out a door from one of the houses and, produces an unequalled piece of painting of St. John. Now, for his patience, it took him a long time and, in his easy but sure manner, he assured me “I will return and complete it” and, true to his nature, it was completed. Through these trips to complete the St. John painting on the door, we developed a friendship and, I benefited from his experience and wisdom. He persuaded me to talk about my country and my people - his love for people at a trot. I am sure, it was this love and, the will to help, which attracted him to come Uganda towards the close of the last century. In Uganda, Co participated in starting a Medical Post in our remote village of Kishenyi in the south western horn of Uganda and, people referring to him as “omushaho w’omujungu”

flocked in for healthcare services; even at odd times of the day and night, he was there for us. The mark he made in this sphere will outlive him - ask anyone there today, they will say “nahabwa Tromp”.

Oud-huisgenote Edith heeft door een zeer noodlottig ongeval haar partner Augustine (37) verloren. Hij overleed op 19 februari jongstleden nadat hij, omdat hij voor iemand anders aangezien werd, voor haar deur werd neergeschoten. We wensen Edith heel veel sterkte met dit vreselijke verlies.

Op 1 maart jongstleden overleed Ton Eijkman, geboren op 1 maart 1944 in Tilburg en partner van Maurice Gain, die tot zijn dood in 2005 koster in onze kapel is geweest. Ton was al een aantal maanden ziek, toen hij op 71-jarige leeftijd overleed. Hij is bij Maurice begraven op de St. Barbara-begraafplaats in Amsterdam.

Kerkelijk jaar

Als u dit leest is de veertigdagentijd (bijna) ten einde. In de gemeenschap hebben we ons tijdens de geestelijke vorming bezig gehouden met het thema ‘open stellen & op weg gaan’. We verdiepten ons onder meer in de betekenis van woestijnervaringen, oefenden onszelf in de stilte, hielden een dienstenveiling voor het vastenproject en keken naar de film Troubled Water. De opbrengst van de vastencollecte ging dit jaar naar ‘Stiftung Eigen-Sinn’, een bijzonder project in Freudenstad in Duitsland. Sinds twintig jaar hebben Hans Martin en Ulrike Haist, goede vrienden van de ouders van onze stagair Thomas, daar een huis genaamd Villa Sonnenheim. In dat huis wonen kinderen die om de één of andere reden niet meer bij hun ouders kunnen wonen. Een straat verder bevindt zich de kinderwerkplaats ‘Stiftung Eigen-Sinn’, waar kinderen en jongeren uit slecht functionerende gezinnen kunnen spelen

en leren. Het echtpaar Haist woont met een aantal medewerkers direct naast en in deze Villa. Hun drijfveer halen ze uit hun geloof in Jezus die ons roept om er voor de naasten te zijn. Na een aanvraag van het lokaal ziekenhuis is de stichting 'Eigen-Sinn' bezig met het opzetten van een nieuw project. Er blijkt veel behoefte te zijn aan een speciale groep, waar kinderen van jonge moeders met borstkanker aandacht en zorg krijgen. De eerste groep van acht deelnemende kinderen was onmiddellijk vol. Er zijn echter nog helemaal geen financiers voor, dus onze bijdrage was meer dan welkom.

Vooruitblik

Het lijkt nog maar kort geleden dat we het 50-jarige jubileum van Spe Gaudentes vierden, of er dient zich alweer een volgend jubileum aan: op 20 september aanstaande vieren we dat Oudezijds 100 zestig jaar bestaat. Het hoopt een mooi buurtfeest te worden met mensen uit het heden en uit het kleurrijke verleden van de gemeenschap: bewoners, gasten, vrijwilligers, buurtgenoten en vrienden. Reserveert u vooral deze datum in uw agenda!

Vanuit Gemeentehuis Maria ter Claesze

Sedert enkele jaren is de Janssenstichting niet meer een doodlopend laantje tussen de weiden, maar een officiële wandelroute door het Friese landschap met een eigen geschiedenis en

eigen aandachtspunten; wandelaars en pelgrims komen nu geregeld voorbij en staan even stil bij 'Maria ter Claesze'. Toen de pruimen rijp waren, vulden we plastic zakjes met fruit als opfrisser onderweg; een maand later werden ze opgevolgd door zakjes appels. Van alle fruit maakten we ook jam en appelsap. Nog nooit hadden we zoveel en zulke grote. Henk maakte een heus appelrek in een schuur. En nóg eten we appelmoes en drinken we vruchtensap uit eigen tuin. Ook over de andere vruchten hebben we trouwens geen klagen en gelukkig ook niet over gasten met een helpende hand. Het hout is

gekloofd en gezaagd en geborgen; bomen en struiken gesnoeid; binnen zijn de muren geragd en bijgeschilderd. Een dank aan Robert, Fredrik, Laura, Dorotheé, Jenno, Anton, Anne, Stien en vele anderen!

Het prachtige herfst- en winterweer heeft ook een keerzijde: de muizenplaag. Onze bonte poes, Thérèse Gertrude D'orange geheten, heeft buiten ons medeweten twee poezen te logeren genomen. Dat zijn echter niet de enige aanlopers. Ook enige struise kippen kwamen kamperen en... hoe kan het anders, een klein haantje. Dat we dagelijks allerlei viervoeters op visite krijgen, was al een oude gewoonte.

Kortom: bezoekers in soorten. De late winter had trouwens nog een voordeel: de hoofdbouwen stonden vóór de winter in de grondverf.

Het is niet allemaal goed nieuws wat we hebben: mevrouw Heida (gewoon 'ons bureau') gaat per 1 februari met pensioen, ze blijft gelukkig als vrijwilliger. Jenno is afgestudeerd als tuinarchitect; fijn natuurlijk, wij hoopten op een lange-termijn-vrijwilliger door hem. Maar ziet, hij had onmiddellijk een baan als leraar in Leeuwarden. Jelle had vóór zijn eindexamen ook al een baan. Kun je toch nagaan wat een carrière er voor je ligt als je jong vrijwilliger op 'Maria ter Claesze' wordt. Kandidaten? Er is zeker plaats voor u.

Uit Oeganda zijn de berichten hoopgevend, als we even voorbij gaan aan de berichten waarmee de kranten ons informeren inzake de rebellen. Is dat voor ons zwart en zwart, voor Charles zijn het gezichten en dan bekende gezichten. Hoopgevend zijn de vele ouderloze jongeren van de gemeenschap die hij groot-bracht en nu veelal afgestudeerd zijn of een baan hebben als geschoolde werknemer in techniek, bureau of landbouw of gezondheidszorg. De laatste was geschokt toen ze het bericht doorkregen dat hun inspirator, dokter Co Tromp, was overleden. Charles vertegenwoordigde Kruispost, waar Co arts was, Kishenyi waar

hij als tropenarts de medische post opzette en Maria ter Claesze waar hij schilderde (de deur op de Johanneshof) en medicinale kruiden kweekte voor wie geen geld had voor officiële medicijnen. Naast zijn gewone werk adviseert Charles een Nederlandse opzet als de 'onze' in Noord-Oeganda, evenals een bouwproject. De kunst is de 'message' vast te houden, het volk bijeen te houden, terwijl het stamverband versmalt. Met andere woorden; 'leven dat het anders kan', ook in Afrika.

sr Georgine Boiten-du Rieu

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
IBAN/SEPA NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A

